

Sygn. akt I C 806/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Małgorzata Pławecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 czerwca 2016 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa **B. K. (1), B. K. (2)**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. w W.**

o zapłatę

1. umarza postępowanie w części, w której powód B. K. (2) ograniczył powództwo;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od powoda B. K. (2) na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego pozwanego;
4. zasądza od powoda B. K. (1) na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 1.491,66 zł (tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt I C 806/13

UZASADNIENIE

Powodowie B. K. (1) i B. K. (2) domagali się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 7.390 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 18 lutego 2013 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za wyrządzoną szkodę majątkową, zasądzenia na rzecz powoda B. K. (2) kwoty 356,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia, a nadto zasądzenia na rzecz powoda B. K. (2) kwoty 40.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Powodowie wniesli także o zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powodowie wyjaśnili, że w dniu 31 października 2012 roku w Gliwicach na skrzyżowaniu ulic (...), Ł. K. kierując samochodem ciężarowym marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), nie stosując się do znaku świetlnego S-1 „sygnał czerwony”, nie udzielił pierwszeństwa przejazdu i doprowadził do zderzenia z samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanym przez B. K. (2), który następnie przemieścił się i uderzył w pojazdy M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Powodowie podali, że uszkodzony pojazd R. (...) stanowi ich współwłasność. W wyniku opisanego zdarzenia kierujący samochodem R. (...) B. K. (2) doznał poważnych obrażeń ciała w postaci rany głowy, wstrząśnienia mózgu, złamania górnej blaszki trzonu kręgu C5, stłuczenia dolnych i środkowych segmentów płuca lewego i w stanie nieprzytomności został przetransportowany do szpitala, gdzie przebywał od dnia 31 października 2012 roku do 8

listopada 2012 roku. Powodowie wskazali nadto, że w wyniku wypadku ich samochodów uległ szkodzie całkowitej i został zezłomowany. Podali, że w trakcie postępowania przygotowawczego prowadzonego Prokuraturą Rejonową (...) w Gliwicach ustalono, że w chwili zdarzenia układ hamulcowy (...) o numerze rejestracyjnym (...) był niesprawny i miał wpływ na przebieg zdarzenia, o czym kierowca musiał wiedzieć i za to ponosi winę. Powodowie wskazali, że w wyniku przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania, powołując się na art. 436 § 2 k.c. i podając iż przyczyną zdarzenia była niesprawność układów hamulcowych samochodu ciężarowego, na co kierujący pojazdem nie miał wpływu i należy to uznać za wypadek losowy. Powodowie podkreślili, że kierujący musiał wiedzieć o niesprawnym hamulcu awaryjnym i skoro podjął ryzyko poruszania się niesprawnym pojazdem, to należy przypisać mu winę, a tym samym odpowiedzialność pozwanej za powstałą szkodę. Dodatkowo Ł. K. doprowadził do wypadku na skutek niedochowania przepisowej prędkości. W związku z tym, jako że wina kierującego pojazdem ciężarowym marki (...) jest w pełni uzasadniona, pozwany jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania. Powodowie podali, że kwota odszkodowania w wysokości 7.390 zł stanowi sumę kwot: 6.500 zł tytułem różnicy wartości pojazdu marki r. (...) przed i po szkodzie, 540 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych przez powodów za przechowanie uszkodzonego samochodu, 350 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych przez powodów za usunięcia uszkodzonego samochodu z miejsca wypadku. Natomiast kwota 356,74 zł stanowi równowartość kosztów leczenia powoda B. K. (2). Z kolei żądania kwota 40.000 zł to kwota należnego zadośćuczynienia za krzywdę i doznany 20% uszczerbek na zdrowiu.

W odpowiedzi na pozew pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany nie uznał roszczeń pozwu co do zasady i co do wysokości. Zaprzeczył, jakoby kierujący lub posiadacz pojazdu marki (...) ponoszą odpowiedzialność za szkody powodów. Pozwany wskazał, że przyczyną wypadku komunikacyjnego z dnia 31 października 2012 roku była niesprawność układu hamulca roboczego w samochodzie marki (...). Niesprawność ta powstała nagle i ani kierujący pojazdem marki (...) ani posiadacz pojazdu nie mieli wpływu na zaistnienie tej awarii. Przed wyruszeniem w trasę Ł. K. sprawdził hamulce, a wcześniej to jest w dniu 13 października 2012 roku został przeprowadzony remont układu hamulcowego. Pozwany podał, że posiadacz pojazdu w zaistniałym stanie faktycznym nie odpowiada na zasadzie ryzyka.

Na rozprawie w dniu 26 maja 2015 roku pełnomocnik powodów ograniczył roszczenie z kwoty 356,74 zł do kwoty 323,84 zł oświadczając, że wartość przedmiotu sporu wynosi 47.715 zł. Podał, że ograniczenie następuje w wyniku sprostowania i ponownego przeliczenia kosztów zakupu kołnierza ortopedycznego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 października 2012 roku na skrzyżowaniu ulic (...), Ł. K. kierując samochodem ciężarowym marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, nie stosując się do znaku świetlnego S-1 „sygnał czerwony”, nie udzielił pierwszeństwa przejazdu i doprowadził do zderzenia z samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanym przez B. K. (2), który następnie przemieścił się i uderzył w pojazdy M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Bezpośrednio przed wypadkiem Ł. K., zbliżając się do skrzyżowania ulic (...) zaczął hamować silnikiem i wcisnął pedał hamulca, który nie zareagował. Następnie próbował zaciągnąć hamulec ręczny, który również nie zadziałał. Próba zatrzymania pojazdu za pomocą skrzyni biegów nie powiodła się. Kierowca, w celu uniknięcia potrącenia pieszych oraz zderzenia z innymi pojazdami zjechał na inny pas ruchu, a także sygnalizował problem z hamulcami za pomocą świateł oraz sygnałów dźwiękowych. Mimo tego doszło do zdarzenia z samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanym przez B. K. (2).

/okoliczności bezsporne, a nadto dowody: zeznania świadka Ł. K. k. 316- 317/

Dochodzenie prowadzone w sprawie wypadku drogowego z dnia 31 października 2012 roku zostało umorzone postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej (...) w Gliwicach z dnia 23 listopada 2012 roku wobec

okoliczności, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Ustalono, że niesprawność układu hamulca roboczego mogła wystąpić w trakcie jazdy, na co kierujący pojazdem nie miał wpływu i należało uznać to za przypadek losowy.

/dowód: postanowienie z dnia 23.11.2012r. k. 17- 18/

W wyniku kontroli Wojewódzkiego Inspektoratu Transportu Drogowego w K., przeprowadzonej w dniu zdarzenia ustalono, że Ł. K. nie rejestrował za pomocą urządzenia rejestrującego- tachografu, prędkości pojazdu, aktywności kierowcy i przebytej drogi.

/dowód: protokół kontroli z dnia 31.10.2012r. k. 48- 50 w aktach Prokuratury Rejonowej (...) w Gliwicach sygn. III Ds. 766/2012/

W dniu zdarzenia Ł. K., prowadzący działalność gospodarczą w zakresie transportu, przewoził artykuły spożywcze dla sieci sklepów (...). Tego dnia, przed wyruszeniem w trasę, podobnie jak każdego innego dnia, Ł. K. wykonał czynności sprawdzające, między innymi: sprawdził poziom oleju w silniku, poziom płynu hydraulicznego w windzie, jak również poziom płynu w układzie hamulcowym, stwierdzając prawidłowość wszystkich parametrów. Wykonał także jazdę próbną w celu sprawdzenia prawidłowego działania hamulców. Przed wypadkiem Ł. K. odwiedził około 12 sklepów, gdzie dokonał rozładunku towaru, za każdym razem korzystając bez problemów z hamulców, w tym z hamulca ręcznego, co jest niezbędne do bezpiecznego skorzystania z windy hydraulicznej, wykorzystywanej przy załadunku pojazdu.

/dowody: zeznania świadka Ł. K. k. 316- 317/

Bezpośrednio po wypadku dokonano oględzin pojazdu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) i stwierdzono niski poziom płynu hamulcowego. Nie przeprowadzono jednak badań sprawności układu hamulcowego w tym pojeździe na rolkach w stacji diagnostycznej lub z użyciem opóźniomierza. Wygląd tarczy hamulcowej wskazuje, że pracowała ona normalnie do końca, właściwie współpracowała z klockiem hamulcowym. Niski poziom płynu hamulcowego w przedmiotowym pojeździe nie powoduje nieskuteczności hamulców.

/dowody: opinia rzeczoznawcy biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej, ruchu drogowego i rekonstrukcji H. P. k. 29- 33 w aktach Prokuratury Rejonowej (...) w Gliwicach sygn. III Ds. 766/2012, ustna opinia biegłego sądowego R. P. k. 310- 311/

W wyniku zdarzenia z dnia 31 października 2012 roku uszkodzeniu uległ pojazd R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący współwłasność powodów.

Z tytułu usunięcia uszkodzonego pojazdu z drogi oraz przechowania uszkodzonego pojazdu na parkingu strzeżonym powodowie ponieśli koszty w wysokości 890 zł. W dniu 19 listopada 2012 roku pojazd został zezłomowany. Powodowie sprzedali wrak pojazdu za kwotę 1.000 zł.

/okoliczność bezsporna, a nadto dowód: aneks do polisy nr (...) k. 19- 20, dokumentacja fotograficzna k. 25, zaświadczenie o demontażu pojazdu z dnia 19.11.2012r. k. 26, kalkulacja szkody z dnia 13.11.2012r. k. 61-64, dowód skupu z dnia 19.11.2012r. k. 65, pokwitowania z dnia 20.11.2012r. k. 66/

W wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 31 października 2012 roku powód B. K. (2) doznał obrażeń ciała w postaci rany głowy, wstrząśnienia mózgu, złamania górnej blaszki trzonu kręgu C5, stłuczenia dolnych i środkowych segmentów płuca lewego i w stanie nieprzytomności został przetransportowany do szpitala, gdzie przebywał od dnia 31 października 2012 roku do 8 listopada 2012 roku. Następnie kontynuował leczenie w przychodni ortopedycznej oraz poradni neurologicznej.

/dowody: karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 9.11.2012r. k. 21, dokumentacja medyczna k. 22- 24, historia choroby 76- 80, zaświadczenie lekarskie k. 81/

Bezpośrednio po zdarzeniu powód B. K. (2) odczuwał bóle głowy oraz bóle kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości. Obecnie powód nie kontynuuje leczenia. Przebyty u powoda po wypadku uraz czaszki ze wstrząśnieniem mózgu spowodował wystąpienie ognisk stłuczenia tkanki mózgowej u podstawy płatów czołowych oraz krwiaka podczepcowego w lewej okolicy ciemieniowej. Powód do tej pory cierpi na zaburzenia pamięci oraz bóle głowy. Obniżenie poziomu zdolności pamięci oraz koncentracji uwagi związane są z doznanymi w wyniku wypadku urazami. Uraz trzonu kręgu C5 wygoił się bez deformacji, ubytkowych objawów neurologicznych i bez zaburzeń funkcjonalnych. Nie spowodował uszczerbku na zdrowiu powoda. Podobnie uraz płuc w postaci stłuczenia dolnych partii obu płuc, jakiego doznał poszkodowany w wyniku zdarzenia, nie skutkuje trwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Blizna po ranie okolicy skroniowej jest wygojona i praktycznie niewidoczna, znajduje się w obrębie skóry owłosionej głowy oraz nie powoduje oszpecenia ani innych dolegliwości.

/dowody: opinia biegłego sądowego specjalisty neurologa z dnia 26.03.2014r. k. 152- 156, opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii z dnia 29.08.2014r. k. 196- 200, uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii z dnia 30.11.2014r. k. 231- 232, opinia biegłego sądowego psychologa z dnia 29.11.2014r. k. 224- 227, opinia biegłego sądowego specjalisty chorób płuc z dnia 27.01.2015r. k. 255/

Powód B. K. (2), w związku odniesionymi obrażeniami, poniósł koszty leczenia w wysokości 323,84 zł.

/dowody: faktury VAT k. 67- 69, paragon k. 70/

Pozwany, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, podjął decyzję o odmowie wypłaty odszkodowania.

/dowody: pismo pozwanego z dnia 11.12.2012r. k. 27/

Pismem z dnia 18 lutego 2013 roku powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 7.390 zł, tytułem odszkodowania za szkody powstałe w mieniu powodów.

/dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 18.02.2013 r. k. 29- 32/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo w oparciu o okoliczności bezsporne, natomiast w pozostałym zakresie oparł się o wymienione wyżej dowody z dokumentów, których autentyczność i treść nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Ustalając zakres i rodzaj obrażeń ciała powoda, jakich doznał B. K. (2) w wyniku wypadku z dnia 31 października 2012 roku, nasilenia doznanego bólu fizycznego, uszczerbku na zdrowiu powoda, rokowań odnośnie jego stanu zdrowia w przyszłości, Sąd oparł się na opiniach biegłych sądowych: specjalisty neurologa, psychologa oraz specjalisty chorób płuc, oceniając je jako fachowe i rzetelne. W rezultacie wniosku przyjęte w opiniach Sąd przyjął za własne.

Sąd, ustalając stan faktyczny w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 31 października 2012 roku, stanu technicznego pojazdu ciężarowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) uczestniczącego w wypadku, a w szczególności układu hamulcowego pojazdu, świadomości kierującego pojazdem o stanie technicznym pojazdu w dniu zdarzenia, istniejących w dniu wypadku warunków atmosferycznych i warunków drogowych w miejscu zdarzenia, czynności podjętych przez kierującego w momencie zorientowania się o niesprawności hamulców, wziął pod uwagę zeznania świadka Ł. K., uznając je za pełne, logiczne, szczerze i korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

W zakresie niesprawności układu hamulcowego roboczego w samochodzie marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) Sąd oparł się również na ustnej opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji złożonej na rozprawie w dniu 17 marca 2016 roku. W ocenie Sądu, wnioski opinii były jasne, kompletne i w pełni wyjaśniające sporne kwestie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie i podlegało oddaleniu .

W niniejszej sprawie bezsporny był fakt zaistnienia zdarzenia drogowego z dnia 31 października 2012 roku oraz szkody po stronie powodów.

Poza sporem pozostawała również okoliczność, że Ł. K., kierowca (...) o numerze rejestracyjnym (...), posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej (OC) wykupione u poprzednika prawnego strony pozwanej.

Natomiast sporna była zasada odpowiedzialności strony pozwanej za skutki tegoż wypadku komunikacyjnego. Bezspornym w sprawie jest fakt, że Ł. K. prowadził na własny rachunek na podstawie wpisu do działalności gospodarczej przedsiębiorstwo wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody w rozumieniu art. 435 par 1k.c. Świadczył bowiem usługi transportowe za pomocą samochodu ciężarowego marki (...).

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, iż świetle wskazanej w pozwie podstawy faktycznej powództwa, jego podstawy prawnej należy upatrywać w odpowiedzialności odszkodowawczej deliktowej, zatem opartej na zasadzie winy, a nie w odpowiedzialności na zasadzie ryzyka.

Przepis art. 822 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Według § 2 tego przepisu, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. W oparciu zaś o § 4 przepisu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela określony jest przez zakres odpowiedzialności ubezpieczonego, w granicach sumy gwarancyjnej (tak m.in.: art. 36 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz. U. z 2003 roku, Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Natomiast odpowiedzialność posiadacza pojazdu w niniejszej sprawie oparta jest o art. 436 k.c. w zw. z art. 415 k.c.

Zgodnie z art. 436 §2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody samoistni posiadacze środków komunikacji poruszanych mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Zderzeniem się pojazdów w rozumieniu art. 436 § 2 k.c. jest każde - bez względu na przyczynę - zetknięcie się tych pojazdów będących w ruchu. W judykaturze i piśmiennictwie utrzymało się stanowisko, które na użytek art. 436 k.c. bardzo szeroko definiuje ruch pojazdu. Najczęściej uważa się, że pojazd jest w ruchu od uruchomienia silnika aż do osiągnięcia zaplanowanego miejsca, celu podróży, planowanego postoju (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 1958 roku, sygn. akt I CR 154/56, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 roku sygn. akt II CK 572/04). Jednak w zasadzie dla odpowiedzialności na podstawie art. 436 k.c. nie ma znaczenia, czy pojazd był fizycznie w ruchu, czy jego silnik pracował, czy w pojeździe znajdował się kierowca lub inne osoby. Powołany przepis wprowadza modyfikację podstawowej reguły odpowiedzialności samoistnego posiadacza na zasadzie ryzyka stanowiąc, że w razie zderzenia się pojazdów, jeżeli chodzi o szkody poniesione przez ich posiadaczy, mogą być dochodzone tylko na zasadach ogólnych, a więc na podstawie art. 415 k.c. W świetle treści tego przepisu za szkodę odpowiada osoba, której zawinione zachowanie się jest źródłem powstania szkody. Czyn sprawcy pociągający za sobą odpowiedzialność cywilną musi być bezprawny, a więc niezgodny z obowiązującymi zasadami porządku prawnego, a przy tym zawiniony. Z uwagi na treść art. 436 § 2 k.c. warunkiem wystarczającym i jednocześnie koniecznym dla możliwości domagania się odszkodowania i odpowiednio zadośćuczynienia jest ustalenie odpowiedzialności sprawcy na zasadzie winy. Odpowiedzialność ubezpieczyciela jest pochodną ewentualnej odpowiedzialności sprawcy szkody ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej u ubezpieczyciela.

Elementami konstytuującymi tę odpowiedzialność, rodzącą obowiązek zapłaty odszkodowania oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę rozumianą jako szkodę niemajątkową na osobie, są: szkoda i odpowiednio krzywda jako

uszczerbek na dobrach prawnie chronionych, wina, na którą składa się zarówno obiektywny, jak i subiektywny jej element, oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą (krzywdą), a zawinionym działaniem bądź zaniechaniem.

Przy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 w zw. z art. 436 § 2 k.c. ciężar udowodnienia tych okoliczności spoczywał na stronie powodowej. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sąd ustalił, że sprawcy wypadku drogowego w dniu 31 października 2012r B. K. (2) nie można przypisać winy spowodowania wypadku a tym samym wystąpienia szkody majątkowej i osobistej na zdrowiu powoda B. K. (2) kierowcy pojazdu marki (...) Ł. K., zaś sam wypadek miał charakter wypadku losowego.

Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie w dniu 31 października 2012 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym obrażenia ciała odniósł powód B. K. (2) oraz uszkodzony został samochód osobowy marki R. (...), będący własnością powodów: B. K. (1) i B. K. (2).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż do zderzenia pojazdu ciężarowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanego przez Ł. K., oraz samochodu osobowego marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanego przez B. K. (2), doszło na skutek wjechania na skrzyżowanie ulic (...) przez pojazd marki (...) w cyklu światła czerwonego. W toku postępowania Sąd, na podstawie dopuszczonych dowodów, w tym szczególności na podstawie zeznań świadka Ł. K. oraz ustnej opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji R. P., ustalił iż Ł. K. nie ponosi winy za spowodowanie wypadku z dnia 31 października 2012 roku. Ustalono bowiem, że do zdarzenia doszło w wyniku zdarzenia losowego, jakim była nagła i nieprzewidziana awaria układu hamulcowego w pojeździe ciężarowym marki (...). Podkreślić należy, że w dniu zdarzenia, przed wyruszeniem w trasę, Ł. K. dopełnił wszelkiej staranności w sprawdzeniu stanu technicznego samochodu. Przed rozpoczęciem jazdy sprawdził poprawność działania hamulców dokonując jazdy próbnej oraz sprawdził stan płynu hamulcowego i ustalił, że mają prawidłowy poziom. Czynności te jako kierowca i właściciel pojazdu wykonywał rutynowo każdego dnia. Przedmiotowy pojazd był bowiem środkiem trwałym jego przedsiębiorstwa i służył mu do prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na świadczeniu usług transportowych. Dochody uzyskiwane z prowadzonych usług transportowych były jego źródłem utrzymania stąd dbałość o prawidłowy stan techniczny pojazdu była priorytetem. Tragicznego dnia do momentu wypadku Ł. K. dostarczył towar do 12 innych sklepów i hamulce działały prawidłowo nie dając żadnych oznak awarii. W tym czasie uczestniczył w ruchu miejskim czyli zmuszony był do wielokrotnego zatrzymywania się przed sygnalizacją świetlną i pokonywaniem odcinków dróg o różnej konfiguracji co wymagało sprawności wszystkich podzespołów, a w szczególności hamulców tym bardziej, że ładunek który rozwodził ważył po kilka ton. tego dnia wielokrotnie korzystał z hamulców również w trakcie rozładunku towaru bowiem warunkiem użytkowania windy hydraulicznej służącej do rozładunku towaru jest blokada pojazdu hamulcem ręcznym. Wystąpienie awarii hamulców było dla niego kompletnym zaskoczeniem. Kierowcy pojazdu nie można także zarzucić żadnego uchybienia od momentu gdy spostrzegł, że hamulce są bezużyteczne. Powód poruszał się do momentu ujawnienia awarii z dozwoloną prędkością, zaś później nie miał żadnego wpływu na prędkość pojazdu poruszającego się siłą bezwładności. Gdy zorientował się, że nastąpiła nagła awaria układu hamulcowego, próbował wszelkich możliwych środków by zatrzymać rozpędzony jadący z góry i obciążony 4-5 tonowym ładunkiem pojazd. Próbował zatrzymać pojazd silnikiem poprzez zmianę biegów oraz ostrzec innych uczestników ruchów przed możliwą kolizją używając klaksonu, świateł, a nawet krzycząc przez okno. Nie można wykazać by Ł. K. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym mające związek z rozpatrywanym wypadkiem i by mógł uniknąć powstania wypadku. Czynności i reakcje kierowcy nie wskazują ani na niewłaściwe utrzymanie pojazdu w rozumieniu art. 66 par 1 ust 1 ustawy prawo o ruchu drogowym ani na niewłaściwe działanie po zaistnieniu niespodziewanej awarii układu hamulcowego. Fakty te stały się podstawą wydania przez Prokuraturę Rejonową (...) w Gliwicach w dniu 23 listopada 2012r postanowienia o umorzeniu dochodzenia w sprawie wypadku drogowego z dnia 31.10.2012r wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. W tym miejscu warto również zauważyć, że Ł. K. nie został ukarany mandatem karnym za spowodowanie tegoż wypadku, a jedynie za niesprawny w tym dniu tachograf. W ramach postępowania karnego sygn 3 Ds766/12/D biegły z zakresu ruchu drogowego H. P. sporządził opinie w której stwierdził, że samochód (...) w chwili zdarzenia był niesprawny technicznie – miał niesprawne hamulce. W chwili zdarzenia układy hamulcowe były niesprawne technicznie i miały wpływ na zaistnienie i przebieg wypadku.

Niesprawność układu hamulca roboczego mogła wystąpić w trakcie jazdy na co kierujący pojazdem nie miał wpływu i należy uznać to za przypadek losowy . Według tego biegłego niesprawność hamulca awaryjnego musiała wystąpić wcześniej o czym musiał wiedzieć kierujący pojazdem . Biegły nie wykazał w opinii z czego wywodzi ,że Ł. K. musiał wiedzieć o niesprawności hamulca awaryjnego wcześniej przeczą temu wszelkie w pozostałe dowody w sprawie i ustalony stan faktyczny . Przeprowadzony w niniejszej sprawie dowód z opinii biegłego sądowego R. P. w żadnej mierze nie potwierdził świadomości kierowcy o zaistnieniu awarii układu hamulcowego przed wypadkiem co w przypadku kontynuowania jazdy uzasadniałoby odpowiedzialność Ł. K. za spowodowanie wypadku drogowego . W opinii biegły stwierdził ,że brak jest w aktach sprawy dowodów mogących wskazać na czas niesprawności układu hamulcowego. W aktach sprawy i aktach likwidacji szkody i opinii poprzedniego biegłego brak wyników pomiarów prób sił hamowania , badania opóźnienia hamowania i tym samym nie można wyliczyć wskaźników skuteczności hamulca ręcznego i awaryjnego i odnieść go do wskaźników wskazanych w warunkach technicznych dopuszczenia pojazdu do ruchu . Swoje wnioski biegły logicznie wyjaśnił składając zeznania na rozprawie . Skoro brak jest dowodów wskazujących na czas niesprawności układu hamulcowego to tym bardziej nie można zarzucić kierowcy (...) ,że wiedział o niesprawności hamulca awaryjnego przez awarią . O braku takiej świadomości świadczy zachowanie kierowcy przed wypadkiem . Wobec braku wyroku karnego sąd w ramach przeprowadzonego postępowanie dowodowego w niniejszej sprawie badał czy sprawcy wypadku za którego odpowiedzialność odszkodowawcza ponosi powód jako strona umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych można przypisać winę . Sąd stwierdził ,że sprawcy nie można przypisać winy spowodowania wypadku i szkody powstałej w jej wyniku a tym samym brak odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego . Wobec powyższych faktów rozważenia dotyczące przesłanek wysokości należnego odszkodowania i zadośćuczynienia za doznane przez B. K. (2) obrażenia ciała stały się bezprzedmiotowe . Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd w punkcie drugim wyroku oddalił powództwo. W związku z faktem, iż powód B. K. (2) w toku postępowania złożył oświadczenie o cofnięciu pozwu co do kwoty 32,90 zł, Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie co do tej kwoty, o czym orzekł w punkcie pierwszym wyroku. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd, w punkcie trzecim wyroku, zasądził od powoda B. K. (2) jako strony przegrywającej proces na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej. Natomiast w punkcie czwartym wyroku Sąd zasądził od powoda B. K. (1) jako strony przegrywającej proces na rzecz pozwanego kwotę 1.491,66 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Na zasądzoną kwotę złożyły się: koszty zastępstwa procesowego oraz koszty poniesione z tytułu wynagrodzenia biegłych sądowych.

SSR Grzegorz Korfanty